

Tak o tohle jde. 400 miliard. Zelený plán EU: Odhaleno

- CZ24 News | 19. října 2021

EU: Boj s globálním oteplováním a klimatickou krizí je jen zbraň Evropské komise a „Timmermarxe“, jak ještě víc ovládat životy lidí; jde v podstatě o nový komunismus, to jsou nedávná slova expremiéra Mirka Topolánka, který v souvislosti s tímto třaskavým tématem doporučil na sociální síti článek o zajímavém zamyšlení nad oxidem uhlíku. Dle článku jde o to, že někdo chtěl ušetřit 400 miliard euro, které platíme dodavatelům paliv. A nepovedlo se.

„Timmermarx navrhuje hasit požár benzínem. Blouznivci přikládat hořčičná semínka. Blázni zařikávání a optimisté placebo. Neviditelná ruka trhu tvrdě udeřila. O ekonomických, Newtonových a Kirchhoffových zákonech se nehlasuje! To je překvapení a mrzení...“ píše Topolánek ve svém tweetu s odkazem na místopředsedu Evropské komise Franse Timmermanse.

Timmermarx navrhuje hasit požár benzínem. Blouznivci přikládat hořčičná semínka. Blázni zařikávání a optimisté placebo. Neviditelná ruka trhu tvrdě udeřila. O ekonomických, Newtonových a Kirchhoffových zákonech se nehlasuje! To je překvapení a mrzení...<https://t.co/oIZpm3suwF>

— Mirek Topolánek (@MirekTopolaneK) [October 16, 2021](#)

Reflektuje tím komentář novináře Františka „Mrože“ Novotného, v němž se zamýšlí, jak to s tím evropským Zeleným údělem ve skutečnosti je. Ač sám připuští, že boj proti planetární klimatické změně může mít od jisté míry smysl, zaráží jej otázka, zda je rozumné to, co se děje dnes, totiž omezení tohoto boje na pouze jediný skleníkový plyn, a to ještě nikoli v celém rozsahu jeho lidské produkce, ale pouze ve dvou segmentech – v individuálním automobilismu a v elektrárenství.

Okysličování neboli spalování je součástí všech průmyslových činností, přičemž ještě větším zdrojem CO₂ než automobilová doprava je například výroba oceli a cementu. Podivný je tedy fakt, že ekologisté nevyvíjejí nějaký tlak na majitele oceláren nebo průmysl stavebních hmot, jak to provádějí v automobilovém průmyslu nebo v energetice, že by se třeba pro ocelárny vystavovaly emisní povolenky.

„Náhrada spalovacích motorů elektromotory se nám prezentuje jako obrovský pokrok, který je ve skutečnosti falešný, ale nevím o žádném ‚zeleném‘ projektu, který by navrhoval nahradit ocelové konstrukce kompozitními konstrukcemi. Neméně zajímavé je, že stranou zájmu ekologického hnutí a nového zeleného programu EU (každopádně není v centru) též zůstává kamionová a lodní doprava, vše se soustřeďuje, kromě individuálního automobilismu, na energetiku,“ pokračuje Novotný ve svém komentáři pro server Neviditelnýpes.cz.

Dnes si klade otázku, kam se ztratil zdravý rozum a pud sebezáchovy Evropanů. Při ohlédnutí se do minulosti podle něj velice rychle zjistíme, že vzestup a průmyslový rozvoj našeho kontinentu začal těžbou uhlí a jeho využíváním v energetice a ocelářství. „Měli jsme a máme jako Evropané to štěstí, že prakticky ve všech evropských zemích se nacházejí ložiska buď černého, nebo hnědého uhlí, takže

jsme o ně nemuseli válčit jako třeba Japonci, kteří uhlí nemají. Proto napřed vedli první čínsko-japonskou válku 1894–1895 a pak rusko-japonskou válku 1904–1905, aby se zmocnili mandžuské uhelné pánve,” podotýká.

V současnosti jsou tepelné elektrárny technologicky velmi vyspělé. Do řízeného spalování uhlí, do odlučovačů popílku a do filtrů potlačujících škodlivé emise byly v rámci celé EU investovány obří finanční prostředky, takže by člověk očekával, že je třeba tyto zdroje provozovat minimálně tak dlouho, dokud se investice nevrátí, nebo se nevyčerpají zdroje uhlí. Tak by si podle Novotného počínal rozumný hospodář.

Místo toho zde máme eurounijní program, který se tohoto přírodního bohatství zříká a veškeré investice do tepelných elektráren vyhazuje z okna. „Znovu opakuji, že uhlí je jediné přírodní bohatství, které je plošně rozmístěno po celém kontinentu. Obdobně rozsáhlé zdroje ropy a zemního plynu Evropa nemá a o tom, jak nečekaně rychle se vyčerpala ložiska těchto komodit v Severním a Norském moři, se taktně mlčí,” dodává.

Pokud tedy Evropa odešla od uhlí (a Německo od jádra), aniž by alternativní zdroje splnily očekávání, stává se geopoliticky závislou na vnějších dodavatelích energie. „EU se za pár let stane stoprocentně závislou na ruském plynu, tedy na Putinově Rusku. Evropané již nebudou mít svůj osud ve svých rukou, ale bude se o něm rozhodovat v Kremlu.

Jak ukazuje právě tato doba, aniž by se Zelený úděl naplno rozběhl, udržitelné zdroje energie v čím dál tím větší míře selhávají, selhala i taktika emisních povolenek, neboť výrobci ‚špinavé‘ energie přenesli zvýšené náklady na spotřebitele a bruselští politici, aby neztratili protiuhlíkovou tvář, hledají východisko v náhradě uhlí plynem, což je komické, protože plyn je též fosilním palivem. Byť údajně ekologičtější než uhlí, pokud ovšem nezahrneme do ekologických nákladů jeho čištění a distribuci.

Tento záměr se okamžitě odrazil v raketovém růstu cen plynu, následně v cenách energií, což vede skoro všechny vlády EU k okamžitému zavádění podpor pro chudší Evropany, kteří by mohli již tuto zimu mrznout. Takovou absurdní situaci, při níž se odstraňují následky následků a nikoli příčina, by si snad nevymyslel ani Václav Havel,” píše Novotný.

A nelze prý pominout skutečnost, že čeští politici, kteří vehementně strašili bezpečnostním rizikem, jaké představuje účast ruských a čínských firem na jaderném tendru, mlčky přihlížejí, jak jsme Bruselem strkáni do ruského plynového chomoutu. „Na tohle BIS nereaguje, nebo je to tajné?” táže se.

Někteří s hořkou ironií komentují, že to, co se nezdařilo Hitlerovi násilím, se podařilo současnému Německu ekonomicky prostřednictvím EU. „Obdobně, a se stejnou hořkostí, se dá říci, že to, co se nezdařilo Stalinovi pomocí tisíců tanků, se nyní podaří Putinovi prostřednictvím plynovodů. A navíc získá prostředky, aby modernizoval a rozšířil ruský arzenál, takže jeho budoucí vydírání Evropy bude o to hrozivější a účinnější,” poznamenává.

Nedávno vládní zmocněnec pro energetickou bezpečnost Václav Bartuška osvětlil některé skutečnosti z pozadí toho, čemu dnes říkáme Zelený úděl.

Podle něj si někdy před rokem 2010 eurounijní hodnostáři spočítali, že státy EU každý rok platí zahraničním dodavatelům za energie 400 miliard eur a že by bylo dobré vymyslet něco, aby ty peníze zůstávaly „doma“. Nalezli řešení v přechodu na nové, na dovozu paliv nezávislé technologie, tedy na nefosilní zdroje naroubované na líbivou politiku trvale udržitelného rozvoje a boje proti změně klimatu.

Předpoklad byl, že když EU naskočí do tohoto vlaku jako první, získá technologický náskok, který jí dá výrobní monopol. Například Němci si brousili zuby, že se stanou celosvětovým výrobcem větrných elektráren a jejich exportem nahradí budoucí ztráty automobilového průmyslu. Jenže chybička se vloudila a dnes jsou největšími výrobci větrných elektráren Číňané a třeba ve výrobě laminátových listů mají prakticky monopol oni (když ne přímo listů, tak forem, do nichž se listy laminují, které z Číny dovážejí i USA).

Podle původního plánu se počítalo, že zemní plyn bude sloužit jako dočasné palivo pro krátký přechod od spalování uhlí k nefosilním zdrojům energie. Jenže i zde se vloudila nikoli chybička, ale chybizna, když se ukázalo, že přechod není a nebude tak hladký, jak se očekávalo. V nouzi a ze strachu, že EU zůstane bez energií, byl tedy zemní plyn prohlášen za dostatečně ekologické řešení, což dodavatele, např. Rusko, uklidnilo.

„Je třeba si uvědomit, že v pozadí za přechodem na ‚zelené‘ energie se odehrává obchodní válka,“ zdůrazňuje Novotný s tím, že na jedné straně jsou producenti ropy a plynu, které vyděsila představa, že EU se opravdu stane nezávislou na fosilních palivech, takže jejich zisky drasticky poklesnou, na druhé jako protivník vystoupila EU, která ovšem musí jít teď ke křížku. Výsledkem je pak turbulentní vývoj cen.